

Sygn. akt: III AUa 1086/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. H. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wysokość kapitału początkowego,

na skutek apelacji J. H. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 24 kwietnia 2012 r., sygn. akt: VI U 1013/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1086/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. ponownie ustalił dla J. H. (1) wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 25.270,19 zł. Organ rentowy nie uwzględnił do wartości kapitału okresów przebywania na urloпах bezpłatnych od 4 lutego 1980 roku do 17 lutego 1980 roku i od 15 sierpnia 1980 roku do 15 listopada 1980 roku, jak też okresu od 15 marca 1984 roku do 15 marca 1986 roku z powodu braku informacji o miejscu i kraju, w którym za ten okres została opłacona składka na ubezpieczenia społeczne.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 30 czerwca 2011 roku J. H. (1) domagał się ustalenia wysokości kapitału początkowego z uwzględnieniem stażu pracy w Osiedlu (...) w W. oraz zatrudnienia w Meksyku, jako przedstawiciela Polskiej Agencji Artystycznej (...). Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2012 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia wartości kapitału początkowego J. H. (1) uwzględnił okres zatrudnienia od 15 marca 1984 roku do 15 marca 1985 roku (pkt 1), a w pozostałej części odwołanie oddalił (pkt 2).

Sąd Okręgowy ustalił, że J. H. (1) w dniu 23 stycznia 2007 roku wniósł o ustalenie wysokości kapitału początkowego.

Z udokumentowanego przebiegu ubezpieczenia wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 października 1968 roku do 30 września 1972 roku odbył studia magisterskie na Uniwersytecie (...) w Instytucie (...), a w okresie od 1 lutego 1975

roku do 31 stycznia 1978 roku studia doktoranckie w Polskiej Akademii Nauk w Instytucie (...). W dniu 1 stycznia 1979 roku odwołujący podjął pracę w Szkole Podstawowej nr (...) w W., pracował tam do 15 listopada 1980 roku. W czasie tego zatrudnienia przebywał na urlopach bezpłatnych - od 4 do 17 lutego 1980 roku oraz od 15 sierpnia do 15 listopada 1980 roku.

Na podstawie zeznań świadków Sąd Okręgowy ustalił, że w latach 1979 - 1980 J. H. (1) pełnił funkcję instruktora i trenera judo w Osiedlu (...) w W.. Zajęcia prowadził w godzinach popołudniowych od 16.00 do 20.00. Osiedle to stanowiło zakład budżetowy Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Z pisma z dnia 23 listopada 2011 roku wynika, że zakład ten został zlikwidowany z dniem 31 grudnia 2010 roku.

W dniu 16 kwietnia 1984 roku J. H. (1) zawarł z Przedsiębiorstwem Handlu Zagranicznego (...) umowę nr (...) na okres od 15 marca 1984 roku do 15 marca 1985 roku, na podstawie której (...) jako jednostka kierująca i pośrednicząca delegowała odwołującego jako specjalistę do pracy u pracodawcy zagranicznego, tj. w Uniwersytecie V. w Meksyku. Praca miała być wykonywana na podstawie umowy o pracę zawartej z kontrahentem zagranicznym. Odwołujący w ramach tego kontraktu wykonywał w Uniwersytecie w Meksyku pracę jako wykładowca - trener judo w Dyrekcji (...) Fizycznego i (...) za wynagrodzeniem łącznym 85.600 peso. Sąd ustalił, że pracę w Uniwersytecie V. w Meksyku odwołujący podjął jeszcze w okresie studiów doktoranckich, na podstawie skierowania PAN. Początkowo pobierał stypendium naukowe, a następnie władze uczelni zaproponowały mu zatrudnienie. Od wynagrodzenia wnioskodawca co miesiąc odprowadzał na rzecz (...) prowizję wysokości 20% wynagrodzenia. Umowa z (...) z 1984 roku przedłużona została przez strony do dnia 15 marca 1986 roku. Za okres do grudnia 1985 roku (...) nie odprowadzała składek za J. H. (1). Od 1 stycznia 1986 roku (...) składała do ZUS deklaracje bezimiennie. Polskę i Meksyk nie łączy żadna umowa w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że w okresie od 1 października 1986 roku do 31 grudnia 1990 roku J. H. (1) skierowany został do pracy w charakterze pedagoga - wykładowcy na Uniwersytecie w V. w Meksyku Wydział Teatralny, na podstawie umowy zawartej z Polską Agencją Artystyczną (...). Za tę pracę również otrzymywał wynagrodzenie bezpośrednio od pracodawcy zagranicznego oraz odprowadzał prowizję do jednostki kierującej. Za okres tej pracy (...) nie odprowadzała składek na ubezpieczenia społeczne za odwołującego.

Ustalając stan faktyczny Sąd pierwszej instancji bazował przede wszystkim na dowodach z dokumentów stwierdzając, że nie ma podstaw formalnych ani merytorycznych do ich zakwestionowania. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków, tym niemniej nie da się na ich podstawie zrekonstruować pracowniczego charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze instruktora i trenera w Osiedlu Mieszkaniowym (...) w W., gdyż relacje świadków miały charakter jedynie przypuszczeń i domysłów, a nie wiedzy o faktach dotyczących zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Zdaniem Sądu, czynności trenera i instruktora J. H. (1) niewątpliwie wykonywał, ale mógł je świadczyć także lub w ramach umowy cywilnoprawnej. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że trudno dać wiarę, iż wnioskodawca godziłby pracę w rygorach zatrudnienia w tym okresie z pracą zawodową w Szkole Podstawowej nr (...) w W., wyjazdami sportowymi w ramach zgrupowań oraz zatrudnieniem w Budowlanym Klubie Sportowym (...) na stanowisku trenera w okresie styczeń – czerwiec 1980 roku, zwłaszcza, że z powodu nadmiaru obowiązków wnioskodawca zmuszony był korzystać z urlopu bezpłatnego w szkole. Nadto za omawiany okres nie zachowały się żadne dokumenty potwierdzające istnienie zatrudnienia. Zeznania odwołującego dotyczące charakteru pracy w Osiedlu (...) "P." w W. Sąd także uznał za nieprzekonujący materiał dowodowy, a w szczególności argumentację wnioskodawcy, że istnieniu stosunku pracy miałby świadczyć fakt, że celem podjęcia studiów trenerskich ubezpieczony musiałby pracować przez okres trzech lat jako instruktor sportu, ponieważ takie były wymogi prawne. O ustaleniu istnienia tytułu ubezpieczenia decydować może bowiem wyłącznie pozytywny dowód co do tego faktu, nie zaś przepis prawa. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania odwołującego za wiarygodne.

Rozważania prawne Sąd pierwszej instancji poczynił przede wszystkim na tle art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten stanowi podstawę dla ustalania kapitału początkowego dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, którzy przed wejściem w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Wysokość kapitału początkowego

uzależniona jest od ilości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, enumeratywnie wskazanych. Podstawę wymiaru kapitału początkowego stanowi zaś przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z okresu i od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

W postępowaniu przed organami rentowymi środkami dowodowymi potwierdzającymi wysokość zarobku lub dochodu, stanowiącego podstawę wymiaru składek, są zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawiane według specjalnego wzoru oraz wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości zarobków. Takich dowodów co do spornych okresów wnioskodawca nie przedstawił. Choć w postępowaniu sądowym nie stosuje się ograniczeń dowodowych i strona może wykazywać fakt zatrudnienia oraz wysokość zarobków wszelkimi znanymi procedurze cywilnej dowodami, to jednak odwołujący nie dowiódł w procesie dłuższego stażu pracy, za wyjątkiem jednego roku w okresie od marca 1984 roku do marca 1985 roku. W szczególności nie ma podstaw do zaliczenia jako zatrudnienia okresu pracy w charakterze instruktora - trenera w Osiedlu (...) w W. w latach 1979-1980. Odwołujący nie udowodnił, aby w tym czasie w konkretnych ramach czasowych świadczył pracę, w związku z którą obowiązujące przepisy dotyczące ubezpieczeń społecznych przewidywały obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne.

J. H. (2) dwukrotnie zawierał umowy z jednostkami kierującymi: (...) i (...), na podstawie których wykonywał pracę w instytucji zagranicznej w Meksyku. Okresy tej pracy Sąd Okręgowy rozpatrywał na gruncie art. 6 ust. 2 pkt 1c ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ówczesnie obowiązujących uchwał Rady Ministrów: nr 113 z dnia 4 czerwca 1976 roku i nr 123 z 3 września 1984 roku w sprawie zasad podejmowania pracy przez obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych. Z przepisów uchwały nr 113 wynikało m.in., że w odniesieniu do okresów zatrudnienia za granicą specjalisty, zgłoszonego przez właściwego ministra i skierowanego do pracy za granicą przez przedstawicielstwo handlu zagranicznego na podstawie kontraktu zawartego z kontrahentem zagranicznym i z przedsiębiorstwem kierującym - brak było obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne. Uchwała ta utraciła moc z dniem 1 stycznia 1985 roku, z datą wejścia w życie uchwały nr 123, która ustanawiała już obowiązek uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudniania obywateli polskich skierowanych do pracy u pracodawców zagranicznych. Regulacja ta miała zastosowanie do umów zawartych po jej wejściu w życie oraz przedłużonych po tym terminie. Treść powyższych przepisów wskazuje, że okres pracy za granicą, do dnia 1 listopada 1991 roku, wykonywanej na podstawie skierowania właściwej jednostki, jest kwalifikowany jako składkowy bez względu na fakt uiszczania składek, o ile umowa będąca podstawą skierowania zawarta została co najmniej do dnia 31 grudnia 1984 roku. W przypadku zawarcia umowy po tej dacie, okres pracy za granicą może być uznany za składkowy tylko wówczas, gdy jednostka kierująca odprowadziła za ubezpieczonego składki. Umowa zawarta z (...) w dniu 16 kwietnia 1984 roku podlegała zatem reżimowi uchwały nr 113, a więc za wspomniany okres jednostka nie miała obowiązku uiszczania składek, zaś okres jej obowiązywania kwalifikuje się jako składkowy z mocy art. 6 ust. 2 pkt 1c ustawy emerytalnej. To mając na względzie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

Odmiennie natomiast przedstawia się sytuacja prawna odwołującego, gdy chodzi o pozostały okres pracy za granicą. Przedłużenie umowy z (...) nastąpiło już pod rządami nowej uchwały RM nr 123 oraz wydanego na jej podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 1984 roku, które to akty wprowadziły obowiązek zapłaty składek za pracownika skierowanego do pracy za granicą. Brak jest dowodów, że (...) jako jednostka kierująca odprowadziła składki po przedłużeniu umowy z J. H. (2) od 16 marca 1985 roku. Umowa z Polską Agencją Artystyczną (...) zawarta została na okres od 1 października 1986 roku do 31 grudnia 1990 roku, a zatem możliwość uznania okresu pracy odwołującego za okres składkowy także zależała od wykazania, że składki zostały odprowadzone. Z jednoznacznej odpowiedzi przedsiębiorstwa (...) wynika, że nie opłacono za J. H. (1) żadnej składki. Z uwagi na brak realizacji obowiązku składkowania, Sąd Okręgowy doszedł do konkluzji, że wymienione okresy nie podlegają zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy, toteż w tym zakresie odwołanie uległo oddaleniu z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2. wyroku J. H. (1) sformułował zarzut obrazy prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie rażąco pobieżnej i fragmentarycznej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, jak też art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie motywów, które kierowały Sądem przy analizie materiału dowodowego. Wniósł o zmianę wyroku przez uwzględnienie odwołania.

Zdaniem skarżącego wyrok oddalający odwołanie jest błędny, gdyż Sąd pierwszej instancji mylnie podał daty dotyczące zatrudnienia w Osiedlu (...) w W.. Chodzi bowiem o okres: grudzień 1970 - czerwiec 1980, a nie o lata 1979 - 1980, jak wskazano w uzasadnieniu. Świadcowie zgodnie określili właściwy okres zatrudnienia, a nadto dowolne jest stwierdzenie Sądu o rzekomym „konflikcie czasowym” pracy w tym okresie. Praca w szkole odbywała się bowiem kilka godzin dziennie, a praca w klubie sportowym (...) na pół etatu. Wniosek o urlop bezpłatny nie był spowodowany przeciążeniem obowiązkami, lecz wyjazdem do Meksyku. Sąd w motywach wyroku pominął zaświadczenie wystawione przez Osiedle (...), w którym potwierdzono zatrudnienie na stanowisku instruktora. Praca przez 10 lat nie mogła być wykonywana społecznie. Jeśli nie można tego okresu uznać za składkowy, to należy go potraktować jako nieskładkowy. Nie jest także zrozumiałe dlaczego Sąd Okręgowy nie uwzględnił całego okresu zatrudnienia ze skierowania przez (...), jako okresu składkowego. Co do okresu pracy wykonywanej wskutek skierowania przez (...), to apelujący wywiódł, że nie z jego winy spółka (...) nie przekazywała składek, a zatem należy zaliczyć ten okres chociaż jako składkowy.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie jest zasadna.

Instytucja kapitału początkowego, wprowadzona ustawą z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), związana jest z nowymi zasadami ustalania emerytury, którą oblicza się na podstawie sumy składek zgromadzonych na indywidualnym koncie emerytalnym w całym okresie ubezpieczenia (art. 25 ust. 1). Jak wynika z art. 173 ust. 1 ustawy, dla osób objętych tymi nowymi zasadami, które podlegały ubezpieczeniu przed wejściem w życie ustawy gdy składki nie były jeszcze obowiązkowo ewidencjonowane na indywidualnych kontach, ustala się kapitał początkowy. Kapitał oblicza się według reguł określonych w art. 174, z odesłaniem do art. 53 ustawy emerytalnej. W świetle art. 53 i art. 174 ust. 1 kapitał początkowy stanowi wypadkową trzech wielkości: kwoty bazowej (art. 174 ust. 7), podstawy wymiaru świadczenia (obliczonej stosownie do art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 i art. 18 w zw. z art. 174 ust. 3) oraz okresów składkowych i nieskładkowych (art. 6 i 7 w zw. z art. 174 ust. 2).

Spór w sprawie niniejszej dotyczy długości okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonego, pozostałe elementy decyzji nie były kwestionowane. Ustawodawca wymienił okresy składkowe w art. 6, a okresy nieskładkowe w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie ma żadnej dowolności w traktowaniu tych okresów zamiennie, jak chce apelujący. Okresami składkowymi są te, za które składka została faktycznie zapłacona lub okresy bez składki, wymienione enumeratywnie, które zaliczone zostały do okresów składkowych mimo nieopłacania składek. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą przypadające przed dniem 15 listopada 1991 roku mogą być uznane wyłącznie za okresy składkowe, zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 6 ust. 2 pkt 1 c i 1d ustawy, przy czym w zależności od obowiązujących wówczas regulacji te okresy składkowe to okresy, za które opłacono składkę na ubezpieczenia społeczne, bądź za które nie było obowiązku zapłacenia składki. Innymi słowy, nie ma prawnej możliwości uznania owych okresów składkowych za nieskładkowe z tego powodu, że faktycznie składka nie została zapłacona, mimo istnienia takiego obowiązku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że jeśli umowy międzynarodowe przewidywały transfer i pracę obywateli na rzecz zagranicznych pracodawców, to okresy takiego zatrudnienia podlegają zakwalifikowaniu jako okresy składkowe, choć składki na ubezpieczenia nie zostały zapłacone, wówczas gdy przepisy stanowiące podstawę prawną skierowania nie przewidywały obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne (por. wyroki: z dnia 8 sierpnia 2007r., II UK 17/07, LEX nr 1001291, z dnia 5 listopada 2009r., II UK 108/09, OSNP 2011/11-12/163, z dnia 27 kwietnia 2010r., II UK 329/09, OSNP 2011/19-20/262).

Jak wynika z niespornych ustaleń faktycznych J. H. (1) w dniu 16 kwietnia 1984 roku zawarł z Przedsiębiorstwem Handlu Zagranicznego (...) w W. umowę na okres od 15 marca 1984 roku do 15 marca 1985 roku, z mocy której (...), jako jednostka kierująca, delegowała wnioskodawcę do pracy w Uniwersytecie V. w Meksyku w ramach współpracy międzynarodowej. Umowa ta została przedłużona przez strony na kolejny okres - do dnia 15 marca 1986 roku. Według trafnie powołanej przez Sąd pierwszej instancji uchwały Rady Ministrów nr 113 z dnia 4 czerwca 1976 roku w sprawie zasad kierowania specjalistów do pracy za granicą w ramach współpracy gospodarczej i naukowo - technicznej (niepublikowana) w okresie obowiązywania tej uchwały nie było obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych u pracodawców zagranicznych ze skierowania do pracy za granicą, zatem okresy te należy uwzględnić do stażu ubezpieczeniowego jako okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1c ustawy emerytalnej, mimo że składka nie została zapłacona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 września 2010r., II UK 77/10, OSNP 2012/1-2/16).

Uchwała ta utraciła moc z dniem 1 stycznia 1985 roku. Zastąpiona została uchwałą Rady Ministrów nr 123 z dnia 3 września 1984 roku w sprawie zasad podejmowania pracy przez obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych (M.P. Nr 23, poz. 1657 ze zm.), która wprowadziła obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia obywateli polskich skierowanych do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych. Nie ma wątpliwości, że do umów przedłużonych po dniu wejścia w życie tej uchwały, a więc po 1 stycznia 1985 roku, mają zastosowanie przepisy tej uchwały - jak wprost stanowi jej § 13 ust. 2. Zatem umowa przedłużona przez J. H. (1) po 15 marca 1985 roku podlega reżimowi prawnemu uchwały nr 123, co oznacza, że okres ten mógłby być uwzględniony w stażu ubezpieczeniowym wyłącznie w przypadku odprowadzenia składek za pracownika zatrudnionego za granicą. W związku z zarzutami apelacyjnymi Sąd drugiej instancji zwrócił się do (...) Spółki z o.o. w W. o udzielenie szczegółowych informacji w przedmiocie odprowadzania składek za J. H. (1) w 1985 roku, jednakże spółka pismem z dnia 9 kwietnia 2013 roku udzieliła odpowiedzi, że nie może potwierdzić faktu odprowadzania składek za wnioskodawcę i nie posiada dokumentów z tym związanych (k. 155). Nie ma zatem żadnych dowodowych podstaw do uznania, że składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu umowy przedłużonej po 15 marca 1985 roku zostały za apelującego odprowadzone. Tym samym prawidłowe jest rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odmawiające uwzględnienia okresu zatrudnienia u pracodawcy zagranicznego od 16 marca 1985 roku do 15 marca 1986 roku do stażu pracy wnioskodawcy, jako okresu składkowego przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt 1c ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podobne konstatacje dotyczą okresu pracy J. H. (1) w Wydziale Teatralnym (...) w Meksyku w latach 1986 - 1990, wykonywanej na podstawie skierowania przez Polską Agencję Artystyczną (...). Z zaświadczenia wystawionego w dniu 9 stycznia 2006 roku przez (...) Spółkę z o.o. w Ż. jednoznacznie wynika, że wnioskodawca współpracował z (...) na podstawie umowy cywilnoprawnej, miał status artysty i wyjeżdżał na występy artystyczne, a więc (...) nie odprowadzała za niego składek na ubezpieczenie społeczne, gdyż artyści opłacali składki we własnym zakresie. J. H. (1) nie przedstawił w sprawie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców uznającej jego działalność za twórczą lub artystyczną, ani też potwierdzenia zapłaty składek. Z pewnością składek tych nie odprowadzała jednostka kierująca. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że nie ma jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia tego okresu pracy jako okresu składkowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Rację ma natomiast apelujący podnosząc, że w ustaleniach faktycznych Sądu a quo wkraść się błąd przez wskazanie, że w latach 1979-1980 J. H. (1) pełnił funkcję instruktora i trenera judo w Osiedlu (...) w W. (k. 116). Jest to jednak omyłka pisarska pozostająca bez wpływu na treść rozstrzygnięcia, zwłaszcza, że w innym miejscu pisemnych motywów Sąd wskazuje, iż były to lata 1970-1980 (k. 118). Niezależnie od powyższego prawidłowa jest konkluzja, że nie można okresu tej pracy uznać za wykonywaną w ramach stosunku pracy, gdyż wnioskodawca nie przedstawił niepodważalnych dowodów na tę okoliczność. Zaświadczenie Osiedla (...) w W. z dnia 29 listopada 2006 roku nie może być ocenione jako dowód potwierdzający istnienie stosunku pracy, albowiem nie wiadomo na podstawie jakich dokumentów zostało wystawione po ponad 25 latach, skoro zasoby archiwalne uległy zniszczeniu. Wbrew wywodom apelującego dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków odpowiada wymogom art. 233 § 1 k.p.c., jest bowiem logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym oraz niezbędnym krytycyzmem wymaganym w przypadkach tego rodzaju. Zważyć trzeba,

że dokumenty pracownicze, takie jak: umowy, aneksy, angaże płacowe, karty urlopowe, świadectwo pracy itp. są sporządzane nie tylko do akt osobowych, ale przede wszystkim w egzemplarzu dla pracownika. Trudno dać wiarę, że w przypadku stosunku pracy, który miał trwać 10 lat, nie zachował się w posiadaniu wnioskodawcy żaden dokument wskazujący na istnienie stosunku pracy. Zeznania świadków, oparte tylko na przypuszczeniach, że J. H. (1) pracował na podstawie umowy o pracę, słusznie zostały ocenione jako materiał dowodowy, który nie może stanowić miarodajnej podstawy do ustalenia, że praca była wykonywana w rygorach charakterystycznych dla stosunku pracy.

Z wyżej omówionych względów Sąd drugiej instancji nie znalazł usprawiedliwionych podstaw uwzględnienia polemicznej apelacji wnioskodawcy, toteż z mocy art. 385 k.p.c. apelację tę oddalił.